

Správa OSN odhaľuje hrôzy venezuelského režimu.

Situácia vo Venezuele z pohľadu venezuelského katolíka

Mikuláš Hučko

20. septembra 2020 **Politika**

Prvé oficiálne potvrdenie: Vo Venezuele sú systematicky porušované ľudské práva.

Inšpektori vysokého komisára OSN pre ľudské práva po roku intenzívnej práce potvrdili tie najhoršie podozrenia. Vo vyše štyristo stranovej správe obsahujúcej výsledky prešetrovania 223 prípadov týrania a takmer tristo rozhovorov s obeťami a katmi ukázali celú galériu hrôzy. Zo správy vyplýva, že príkazy vydával Nicolás Maduro, ktorý za to nesie zodpovednosť.

Vyšetrovanie začalo 27. septembra 2019 po roku demonštrácií a politických represí vo Venezuele. Po tom, ako bol parlament nahradený ústavným zhromaždením (zvoleným novým komunitným systémom a nie priamymi voľbami), získal Nicolás Maduro prakticky absolútnu moc. Jeho posledné potvrdenie vo funkcii prezidenta považujú všetky opozičné strany i medzinárodní pozorovatelia za dôsledok **podvodných volieb**. V situácii nelegitímneho prezidenta sa funkcie ujal Juan Guaidó, predseda Národného zhromaždenia Venezuely, ktorého za prezidenta uznala veľká časť medzinárodného spoločenstva. Spory medzi bolívarovcami, stúpenkami Madura a demokratickej opozície mali za následok rozsiahle a nepretržité strety na námestí. Avšak kto môže, uteká z krajiny aj kvôli vážnej hospodárskej kríze, vďaka ktorej na mizine skončila v podmienkach absolútnej chudoby viac ako polovica obyvateľstva Venezuely, štátu s relatívne prosperujúcou minulosťou, producenta ropy, ktorý je najbohatší na prírodné zdroje v celej Južnej Amerike.

Vyšetrovatelia OSN v prvom rade prešetrovali policajné a paramilitárne aktivity od roku 2014 do súčasnosti. V šesnástich prešetrovaných policajných a armádnych operáciách dokumentovali **zabitie 53 osôb v hromadných mimosúdnych popravách**. V ďalších 2552 prípadoch inšpektori OSN napočítali **5 094 usmrtených**. V Operácii za oslobodenie ľudu (OLP), ktorá nominálne mala bojovať proti zločinu v roku 2015 a skončila o dva roky neskôr, agenti a armáda použili brutálnu taktiku, pričom ničili, rabovali, týrali a zabíjali aj obyvateľov oblastí, v ktorých robili záťahy. Takmer dve tretiny zabití je možné pripísať dvom jednotkám: Faes (špeciálne policajné sily) a Bolívarovská národná polícia. V rámci jedinej operácie v štáte Miranda v roku 2016 boli svojvoľne zadržané desiatky civilistov, dvaja boli zastrelení a desiat zmasakrovaní mačketami.

Tieto dve bolívarovské tajné služby, Sebin a DGCIM, sa zameriavajú hlavne na skutočných či domnelých odporcov, disidentov a „politických nepriateľov“, zatýkajú ich a internujú v zadržiavacích centrách mimo riadneho väzenského systému, kde ich možno **beztrestne mučiť**. Medzi rôznymi formami fyzického a psychického mučenia je rozšírené **sexuálne násilie** páchané na mužoch aj ženách. Rafael Acosta Arévalo, vzbúrenecký kapitán venezuelského námorníctva, zomrel vo väzbe v dôsledku mučenia rovnako ako najmenej ďalšie dva zdokumentované prípady politických väzňov. Inšpekčný tím OSN tiež ukázal, že

najmenej **tridsaťšesť demonštrantov bolo počas protestov zabitých** policajnými a polovojenskými jednotkami. Keď civilistov zabíjajú takéto jednotky, „kolektívy“, štát vrahov nepotrestá. Venezuelské súdnictvo je vo všeobecnosti málo nezávislé a zločincov, ktorí strieľajú do davu, necháva nepotrestaných.

Misia vysokého komisára považuje Maduru a vysokých predstaviteľov venezuelského štátu za priamo zodpovedných. „Prezident Maduro a ministri vnútra a obrany dobre vedia o týchto zločinoch. Vydávajú príkazy, koordinujú činnosti a poskytujú zdroje na realizáciu plánov a politík, v rámci ktorých sa páchajú zločiny.“ Celá správa bude zverejnená 27. septembra 2020, presne rok po začatí vyšetrovania. Bude to určite jeden z kamienkov v rámci predbežného vyšetrovania zločinov proti ľudskosti, ktoré v roku 2018 začal Medzinárodný trestný súd v Haagu proti Nicolasovi Madurovi.

Katolík - kontrarevolucionár rozpráva o pekle venezuelských väzňov

Vasco Da Costa, venezuelský disident, sa považuje za kontrarevolucionára, katolíka a tradicionalistu. Jeho myšlienok sa zjavne bojí režim založený Hugom Chávezom a v súčasnosti vedený jeho nástupcom Nicolasom Maduro, ktorý ho dal osemkrát zatknúť. Práve v dňoch, keď správa OSN odhaľuje hrôzy venezuelského režimu, Da Costa hovorí o týraní a mučení, ktoré osobne vytrpel vo vojenských väzniciach a v tajných táboroch, kde služby DGCIM mučia politických väzňov. Sú súčasťou represívneho systému vytvoreného podporovateľmi Socializmu 21. storočia, ktorý je medzinárodným revolučným komunistickým projektom čiastočne ovplyvneným Teológiou oslobodenia, zrodeným na Kube a exportovaným do Venezuely.

Správa OSN o situácii ľudských práv vo Venezuele je teda jednoznačná: diktatúra Nicolása Madura sa dopustila „ohavných ukrutností“, ktoré možno označiť za zločiny proti ľudskosti, pretože sa snaží „eliminovať opozíciu“. Štyristo strán je plných opisov hrôz, ktoré prežívajú Venezuelčania, a ktoré **väčšina médií berie na ľahkú váhu**, keď im venuje malý alebo nijaký priestor napriek tomu, že ide o titulné správy medzinárodného dosahu.

Ale táto hrôza nie je náhodná, rovnako ako mlčanie médií nie je náhodné. Talianskemu portálu la Bussola Quotidiana poskytl rozhovor jedna z mála obetí, ktorá sa odvažuje hovoriť o tom, čo zažila vo väzení: antikomunistický politológ, nositeľ Sacharovovej ceny za rok 2017, Vasco Da Costa. Po dvoch rokoch strávených vo vojenskej väznici Ramo Verde bol prepustený 1. septembra na základe milosti, ktorú diktátor udelil stodesiatim politickým väzňom.

„OSN povedala, čo už všetci Venezuelčania vedeli. Je to iba potvrdenie reality: že vo Venezuele bolívarska revolúcia využíva mučenie systematickým a organizovaným spôsobom na rozdrvenie protivníkov a udržanie sa pri moci,” uviedol Vasco Da Costa. Zdôraznil však, že je potrebné, aby toto vyhlásenie OSN malo dôsledky: „veci nemôžu zostať rovnaké. Maduro, Padrino López a celá vládna elita musia byť súdení a pykať za zločiny proti ľudskosti, ktorých sa dopustili“.

Vasco Da Costa označuje seba za „katolíckeho, tradicionalistického, kontrarevolučného politického mysliteľa“. Ako štrnásťročný založil antikomunistickú katolícku organizáciu **Venezuelská spoločnosť pre obranu rodiny, tradície a vlastníctva** (TFP), keď bol študentom školy San Agustín del Paraíso v Caracase. V rokoch 1979 až 1987 študoval na Univerzite Jasna Gora v Brazílii. Ako politológ pracoval v Čile,

Argentíne, Peru, Uruguaji, Paraguaji a Kolumbii, až kým sa v roku 1995 nevrátil do Venezuely „pretože som vedel, že prichádza chavizmus, a rozhodol som sa bojovať proti komunistickej diktatúre, ktorú sa v krajine chystal zaviesť“.

Čo je to chavizmus? „Je to zvrátená sekta, ktorá vynáša Socializmus 21. storočia, čo je jednoducho starý známy **socializmus okorenený prvkami teológie oslobodenia**, vďaka ktorej sa dopúšťa rúhania, keď hovorí o revolučnom Kristovi, ktorý bol socialistom. Je to banda kriminálnikov, ktorí držia v rukách všetky inštitúcie štátu ako rukojemníka a chcú mať krajinu otrokov, aby navždy zostali pri moci“.

V rokoch 2004 až 2020 bol Vasco Da Costa uväznený osemkrát: trikrát s verejným súdnym konaním a päťkrát ho jednoducho režim uniesol. Bol obvinený z terorizmu, financovania terorizmu, prípravy štátneho prevratu, ozbrojeného gangu, podnecovania štátneho prevratu, podnecovania k násiliu, výroby vojnových zbraní, uchovávania vojnovéj munície a hanobenia ozbrojených síl. Zoznam obvinení, ktoré proti nemu boli vznesené, je taký dlhý, ako zoznam mučení, ktoré sám podstúpil: dostával údery palicou na nohy, ponárali ho dolu hlavou do studne s vodou, pokúšali sa ho udusiť plastovým vrekom, dostával elektrinu do bradaviek a po mnohých bitkách sa mu v oku vytvoril nádor.

Vasco Da Costa

Správa OSN satelitnými snímkami dokumentuje tajné mučiace centrá vo Venezuele. Je známe, že ste boli internovaní v deviatich venezuelských väzniciach. Mučení ste boli v tajných centrách alebo vo väznici?

V obidvoch. Sedem dní som bol v podzemnom centre, ktoré volajú Zóna 51, pretože som sa pýtal „kde sme?“ a povedali mi „prišli ste do pekla, do Zóny 51“. Bol som uväznený aj v DGCIM (Direction of Military Counter Intelligence) na Boleíta, v Helicoide, v Capturas z El Rosal, v CICPC v Parque Carabobo, v CICPC v Av. Urdaneta, vo väznici El Rodeo II, v Tocuyito 26. júla, vo vojenskej väznici Santa Ana, vo vojenskej väznici Ramo Verde a v areáli vojenských obžalovaných v nemocnici Carlos Arvelo. Väznice režimu sú veľmi

nebezpečné. Prekladali ma z mnohých z týchto väznic, pretože viem, ako sa mám rozprávať s väzňami, ale napríklad obvinili ma aj z organizovania troch nepokojov. Vo väzniciach pre obyčajných kriminálnikov ma občas mučili, bili. Vo vojenských väzniciach ako sú Santa Ana a Ramo Verde ma z času na čas prišlo mučiť aj DGCIM, ale fyzické tresty mi spravidla ukladali samotní väzni, čo mi život veľmi sťažovalo a komplikovalo. V DGCIM a v Helicoide je to iné, pretože sú to **brutálne koncentračné tábory**. V DGCIM ma bili každý deň, k jedlu ma vyzliekali, musel som si kľaknúť pred strážcu a jedlo mi hodili na zem a ja som musel jesť zo zeme pred strážcom – čosi obľudné. A po všetkých tých ohavnostiach, ktoré som videl a zažil, som ešte viac presvedčený, že s týmto hnusom treba skoncovať. **Je legitímne urobiť všetko pre to, aby táto vláda padla.** Nemám armádu, nemám nijakú ekonomickú moc, ale mám svoj názor a mám právo ho vyjadrovať.

Váš príbeh je živým svedectvom toho, čo znamená dostať sa do pazúrov venezuelskej diktatúry. Prečo tolká krutosť proti vám?

Túto otázku je potrebné položiť vládě. Som politik, ale v skutočnosti nemám za sebou veľkú politickú stranu, ani vojenské alebo ozbrojené sily, ani silnú ekonomickú skupinu. Som intelektuál, mám hnutie nazvané *Hnutie zlatej pravice Venezuely*, som predsedom mimovládnej organizácii s názvom „Foro de Caracas“, čo je malá skupina intelektuálov, a to, čo skutočne robím, je, že produkuje myšlienky ako mysliteľ, formujem a ovplyvňujem ľudí a lídrov, aby robili to, čo majú robiť. Z toho majú zjavne strach.

A aké myšlienky chcú umlčať? V čo verí Vasco Da Costa?

Moje myšlienky, môj život, moje činy sú založené na sociálnej náuke svätej Katolíckej cirkvi. Som konzistentný, nehľadám pozície, pretože politický život mám už za sebou, nehľadám peniaze a zameriavam sa na jadro problému: **na protikresťanskú revolúciu, ktorá chce eliminovať hierarchický poriadok vesmíru ustanovený Bohom a budovať predobraz pekla v tejto rovnostárskej socialistickej spoločnosti.** Tým, čo hovorím a čo robím, sa dotýkam svedomia verejnej mienky a chcem v nej prebudiť to najlepšie. Oni to nenávidia, chcú ma umlčať, niekoľkokrát ma žiadali, aby som opustil krajinu, ale ja tu zostanem až do smrti. Zabijú ma alebo odídu, ale budem pokračovať až do konca.

Ale ak sa obávajú toho, čo môžete povedať, vašich myšlienok, prečo vás amnestovali?

Toto je moja druhá amnestia a v októbri minulého roku som už mal prokurátorom podpísané humanitárne opatrenie. Chávez bol inteligentnejší ako tento muž, držal ma vo väzení dva alebo tri mesiace a nie šesť alebo sedem rokov, ktoré ma tento muž, ktorý je teraz pri moci, väznil. Amnestia je hra, ktorou sa snaží legitimizovať sa, sme výmenný tovar. Je to veľmi múdry krok, pretože sankcie ich dusia, stavajú ich proti múru. Ak vo Venezuele sú ešte inteligentní ľudia, mohli by sme využiť tieto sankcie na oslobodenie našej krajiny.

Ako sa Kuba podieľa na tom, čo sa deje vo Venezuele?

Všetok odpad latinskoamerickej ľavice sa uchýľuje na Kubu, ktorá je zničenou krajinou. Kubánske vedenie spolupracuje s medzinárodnou ľavicou a **chce nastoliť komunizmus na celom svete.** Keď padla železná opona a Rusko sa otvorilo západnému svetu, Kuba a medzinárodná ľavica vytvorili *Fórum de São Paulo* (medzi *Lula Da Silva*, *Fidel Castro*, *Farc* atď.), aby získali zdroje a mohli pokračovať v komunistickom projekte. Potom sa Fórum de São Paulo rozhodlo dobyť Venezuelu a z Kuby sa všetko začalo zameriavať na

Venezuelu. Maduro dostal formáciu na Kube, keď jeho otec uniesol prezidenta spoločnosti Owens-Illions Williamu Niehousa (únos spáchaný v roku 1976 trval tri roky a štyri mesiace). Maduro je jednoducho žiak, bábka, hovorte tomu ako chcete, Raúla Castra a kubánskej štruktúry, ktorá ho naučila, ako funguje komunizmus. Nerobia to však preto, aby pomohli Kube, ale aby vycicali bohatstvo Venezuely a krmili ním medzinárodnú lavicu, ktorej ľudia majú pripravené plány pre celú Latinskú Ameriku.

Režim už ukázal svoju krvavú tvár pri vraždách Oskara Péreza a vojaka Rafaela Acostu Arévala, vy sa o bojíte o svoj život?

Samozrejme! Ale **dôvody môjho boja sú náboženské**, ak ma zabijú, vyriešia problém môjho života, pretože tak ako väčšina ľudí aj ja som hriešnik a ak ma zabijú, viem, že príde anjel s palmou mučeníctva a vezme ma priamo do neba. Táto skúsenosť mi objasnila, že musím ísť proti bolívarovskej revolúcii, proti Socializmu 21. storočia a že musíme toto zahraničné prekliatie z krajiny vyhnať. Je to morbidný plán a iba základy západnej a kresťanskej spoločnosti, ktorej sme ako národ súčasťou, nám môžu byť svetlom a ukázať ako ďalej. Všetko, čo som zažil, bola moja príprava, môj boj je iba na začiatku.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sprava-osn-odhaluje-hrozy-venezuelskeho-rezimu-situacia-vo-venezuele-z-pohladu-venezuelskeho-katolika/>